

LANJSKA PJESMA.

Mirišu silno bijeli cvjetovi
i pada sitna kiša proljetna,
ja kisnem sam.

O nitko ne zna, kako je
teško hoditi sam i bolestan,
bez ikog svoga,
u zlatno proljeće.

U srcu mome nema ljubavi,
u srcu mom su tavni spomeni,
davni i mučni.

Silno mirišu bijeli cvjetovi.
Kisnem. Bez mira, bez ljubavi
Sam i žalostan.

ЛАНСКА ПЕСЕН

Миришат силно белите цветове
и пада ситен дъжд пролетен,
а аз кисна сам.

Ах, никой не знае колко е
тежко да ходиш сам и болен,
без нийде никой близък
във златната пролет.

В сърцето ми няма любов,
пълно е сърцето ми с тъмни спомени,
отдавнашни, мъчителни.

Силно миришат белите цветове.
Крея. Без покой, без любов.
Сам и жалостен.

СТРОФИ В НОЩТА
ПРЕХОДНОСТ

През нощта зли са ветровете,
През нощта, когато молитвите
гаснат,
тогава със страха на зелени езера
душата ми изпълва страстна

мисъл. — Така се появява тя,
злокобна и стара в късната нощ,
и през нея всеки тъжно вижда:
смъртта си бяла и безгласна.

ТРАГЕДИЯ

През нощта в града от кулата
жалостна тръба затръбвява,
през нощта греховете запяват,
а нощта греховете си целува.

Пламва на дюшеците кръвта, —
нощта своите грехове целува —
тогава всички звезди потъмняха:
жената уби юнака.

STROFE U NOĆI.
PROLAZNOST.

U noći zli su vjetrovi,
u noći, kad molitve gasnu,
tad strahom zelenih jezera
ispuni dušu mi strasnu

mislo. — Tako se javlja ona,
zlokobna stara u noć kasnu
i kroz nju svaki tužno vidi:
smrt svoju bijelu i bezglasnu.

TRAGEDIJA.

U noći je gradu s bedema
žalobna truba zatrubila,
u noći su grijesi pjevali,
noć je svoje grijehe ljubila;

dušecima krv je planula,
— noć je svoje grijehe ljubila —
tad sve su zvijezde potamnjele:
junaka je žena ubila.

JADNI NEMIR.

Cijelo popodne sjenka na mom licu,
cijelo popodne izludjela zvona.

Ispod mog prozora su prošla
mrtvačka kola ;
vidio sam desnu stranu lijesa
i na njoj pisano slovima od zlata :
„75 godina stara”.
Poslije sam dugo mislio.
Ipak ima izvjesni red, neki :
jest bijedno živjeti i trudno
čovjeku na ovoj zemlji,
al konačno dodje svakom njegovo dobro popodne,
kad vrijedni rodjaci il gradska općina
isplate histeričnim zvonima za plač
i sahrane naših stotinu laži :
onda nam dušu — valjda — smiri Bog,
a za tijelo se pobrine crv.
Olovno popodne :
i crv pod zemljom radi
i Bog na nebu, on gradi,
al čovjek na zemlji strada ;
mi zalud zidamo toranj do neba,
mi zalud skidamo Boga sa neba,
mi zalud slazimo u srce zemlji,
mi zalud gazimo crva pod zemljom,
nas čeka stalno naše popodne
i jauk zvona i Bog i crv.

Cijelo popodne sjenka na mom licu,
cijelo popodne zvone neka zvona.

БЕЗПОКОЙСТВО

Цял следобед сянка на лицето ми,
цял следобед полудели камбани.

Под моя прозорец премина
мъртвешка катафалка.
Видях дясната страна на трупа
и надпис със златни букви:
„на 75 години“.
След това дълго мислих.
Все пак има известен ред, някакъв:
жалко е да се живее и е трудно
човеку на тази земя,
но накрая идва за всеки неговият добър следобед,
когато грижовните роднини или градската община
плащат на истеричните камбани да оплачат
и погребат нашите стотина лъжи:
и тогава душата ни – може би – Бог смирява,
а за тялото се погрижват червеите.
Оловен следобед:
и червеят под земята се труди
и Бог на небето гради,
но човекът на земята страда,
напразно зидаме до небето кули,
напразно смъкваме Бог от небето,
напразно слизаме в сърцето на земята,
напразно газим червея под земята,
всички ни чака нашият следобед,
плачът на камбаните, червеят и Богът.

Цял следобед сянка на лицето ми,
цял следобед някакви камбани.

POTONULO.

Neki glas, miris neki i jedna lijepa zvijezda ne mogu noćas da dignu iz moje dubine sve što je bilo.

Ovo mora da su mi popucali svi konci, lijepi konci, tanani, što vezahu mene za moje Juče.

Ne drže konci. U dubini svojoj osjećam tegobu mrtvog Lane i žalost zaborava.

Od svih ružnih noći ovo mi dodje noć, kad zaboravih značenje svega.

Pa ipak mutno slutim, da sve to ima drage i tužne veze sa onim, što je potonulo.

TAMA.

Ja ne znam, kuda idu dani moji,
ni kuda vode ove noći moje.

Ne znam.

Ni otkud nemar jadni

na sve, što se željelo,

ni magla ružna

na sve, što se čekalo,

ni zaborav otkud žalosni

na sve, što se ljubilo.

Magla.

Tko će da mi kaže noćas,

šta meni znače lica i stvari i spomeni
minulih dana?

I kuda idu ovo dani moji

i zašto bježe tavno srce moje?

Kuda? I zašto?

ПОТЪНАЛО

Някакъв глас, мирис някакъв и една хубава звезда
не могат тази нощ да вдигнат от дълбините ми всичко,
което е било.

Изглежда, трябва да са се скъсали всички конци, хубавите
конци, свилените, които ме свързваха с моето Вчера.

Не издържат конците. В дълбините си усещам тежобата
на мъртвото Лани и жалостта на забравата.

От всички страшни нощи тази беше нощта, когато
забравих значението на всичко.

И все пак смътно чувствам, че всичко това има скъпи и тъжни
връзки с онова, което е потънало.

ТЪМА

Аз не знам къде отиват дните ми,
нито нощите ми къде водят.

Не знам.

Нито откъде е тази немара
към всичко някога желано,
нито мъглата грозна
над всичко някога чакано,
нито забравата жалостна
над всичко нявга любено.

Мъгла.

Кой ли ще ми каже тази нощ
какво за мен значат лицата, нещата и спомените
на отминалите дни?

И къде отиват моите дни
и защо бие тъмно сърцето ми?

Къде? И защо?

NOĆ CRVENIH ZVIJEZDA.

Boga moli vjetar očajan.

Odmakni, ženo, te kukavne zavjese,
da vidimo šta nam Bog poručuje
po svojim zvjezdama.

Za zavjesama ruke sklopljene
i budne svjetiljke ; netko moli
Boga i mir nad vrole postelje.
Žale grane vriskom, mole grane
tišinu rumenog zlata.

Zavjese ! Zavjese !
Ovamo ruke drhtave.
Tornjevi igraju, oblaci luduju.
Noć putuje, — njeni se vjetri Bogu mole, —
prokleta tijelo, nitko je ne će preživjeti !

НОЦТА НА ЧЕРВЕНИТЕ ЗВЕЗДИ

Бога моли вятърът отчаян.

Дръпни, жено, тези жалки завеси,
да видим какво Бог ни поръчва
по звездите свои.

Зад завесата ръце склопени
и будно кандило. Някой моли
Бога и покой над жарката постеля.
Жалят клоните със вик, молят клоните
тишината на руменото злато.

Завеси! Завеси!
Елате, трептящи ръце.
Кулите играят, облаците лудуват.
А нощта пътува – ветровете ѝ се молят Богу –
проклето тяло, никой не ще я преживее!

Превод от хърватски: Светлозар Игов